

Abstrakt

Tato práce se zabývá fenoménem New Queer Cinema (NQC), který se v 90. letech etabloval jako radikální proud nezávislé kinematografie. Jejím cílem je identifikovat klíčové charakteristiky NQC napříč vybranými filmy (*Poison; The Living End; Paris Is Burning*), analyzovat jejich narativní a estetické strategie a zkoumat jejich kulturní a politický dopad. Práce se zaměřuje nejen na dobový kontext vzniku NQC – krizi AIDS, konzervativní reakci společnosti a marginalizaci LGBTQ+ komunity – ale také na jeho dlouhodobý vliv na queer kinematografii a formování queer identity diváků.

Studie vychází ze sémiotické analýzy filmových obrazů a komparativního přístupu, přičemž je zasazena do rámce queer teorie. Klíčové koncepty zahrnují performativitu (Judith Butler, *Gender Trouble*), analýzu moci (Foucault, *History of Sexuality*), queer temporalitu (Halberstam, *In a Queer Time and Place*) a vliv mediálních reprezentací na proces identifikace queer subjektů. Výsledky potvrzují, že NQC nejen redefinovalo způsob zobrazování queer postav, ale zároveň vytvořilo prostor pro alternativní identity a kolektivní queer zkušenost.

Výzkum prokazuje, že NQC představuje nejen milník queer kinematografie, ale také klíčový nástroj pro přehodnocení reprezentace genderu a sexuality. Filmy NQC, jak již dříve konstatovala B. Ruby Rich (1992), narušují heteronormativní normy, přepisují tradiční narativní vzorce a otevírají prostor pro alternativní identity. S rostoucí mainstreamovou popularitou však dochází k oslabení jeho subverzivního potenciálu. To vyvolává otázky o budoucnosti queer tvorby. Práce proto zkoumá NQC nejen jako historický fenomén, ale i jako inspiraci pro současnou queer estetiku, formování identity a politiku reprezentace. Zároveň otevírá možnosti dalšího výzkumu v kontextu digitálních médií, intersekcionality a globální queer kinematografie.